

bage, skulde paalignes som Jordebogsafgift, men skulde indbetales i Statskassen ligesom de øvrige Statsskatter. Men der var den Forskel ved denne Afgift, at den kunde afvikles mod en Indbetaling af 20 Gange den paalignede Sum. I de første Aaringer efter denne Lovs Ikrafttræden blev denne Jordebogsafgift altid medregnet ved Affattelsen af Valglisten til Landstinget. Denne Jordebogsafgift er vidt forskellig i de forskellige Sogne, ja endogsaa inden for samme Sogn, saa at medens nogle svare 5 Kr. pr. Tønde Hartkorn, andre 10 Kr., enkelte 16 Kr., ja en enkelt svarer endogsaa 10 Kr. 10 Øre af 2 Skpr. Hartkorn, er der andre store Gaarde og mindre Ejendomme, som ikke svare en Øre i Jordebogsafgift. Denne Forskellighed skal stamme fra, at da Matriklen af 1770—80 blev indført i disse Egne, fik de højere muldede Jorder høj Bonitering, og som Følge deraf højere Skat, medens de lave, sure, kolde og skovopdyrkede Jorder fik lav Bonitering og lav Skat, og da Matriklen med Hartkornfordelingen blev indført, vare disse Jorder jo komne i Kultur, og de fik derved forholdsvis meget Hartkorn, og da Skatten skulde lignedes med 6 Rdl. 80 Sk. pr. Td. foruden Land- og Ligningsskat, vil det indses, at det for hver enkelt Ejendoms Vedkommende beroede paa, i hvilket Forhold de fik Hartkorn mod de tidligere boniterede Tønder. Beboerne i disse Sogne have aldrig kunnet forstaa andet, end at det var en ubillig og uretfærdig Skat, som der var paalignet, og at det var en Ekstraskat, og denne Anskuelses Rigtighed fik de bekræftet ved Rigsretsdommen i Leipzig. I det afstaaede sønderjydske Land paa den anden Side Grænsen gik den preussiske Stat ogsaa ud fra, ligesom den danske, at der i Ordet Kanon skjulte sig en privatretlig Afgift, og at der ligesom her skulde paalignes en Ekstraskat. Dette satte Beboerne sig imod, og de anlagde Proces mod Staten, og efter at Sagen var ført igennem i alle Instanser, vandt de den ved Rigsretten i Leipzig, hvor Dommen lød paa, at denne Skat, som blev kaldt Kvotadelskat, men som var akkurat den samme, som her blev kaldt Jordebogsafgift, var en direkte Skat og som saadan skulde betegnes som Statsskat. Som Følge af, at de efter

de preussiske Love ikke skulde betale andre Skatter end Landets øvrige Beboere, blev det erkendt, at Beboerne paa den anden Side Grænsen skulde fritages for denne Kvotadelsskat og, som den ærede Ordfører anførte, ikke alene være fri for den, men have det tilbagebetalt, som var betalt før 1872, ligesom de ogsaa skulde have Omkostningerne i Sagen betalte. De otte forhen sønderjydske Sogne, som indtil 1864 hørte under Haderslev Østeramt, burde efter alles Formening der ovre — og jeg kan ikke skønne andet, end at de have fuldstændig Ret — behandles paa samme Maade med Hensyn til denne Jordebogsafgift, som Rigsretsdommen lød paa angaaende Kvotadelsskatten paa den anden Side Grænsen. Thi det kan da ikke være Meningen, at de, samtidig med at de bleve indkorporerede under det danske Moderland og fik Skatter og Forpligtelser sammen med det øvrige Land, skulde have andre Skatter og Forpligtelser end Landets øvrige Beboere. Derfor kan jeg ikke skønne andet, end at de have fuldstændig Ret, naar de se hen til Dommen i Leipzig. Der kan saa svares: Hvorfor have de ikke gjort det samme Skridt over for Staten som Beboerne i Sønderjylland over for Preussen? Dertil skal jeg ligesom den ærede Ordfører svare, at det undlod de nærmest af nationale Hensyn. Som ogsaa den ærede Ordfører nævnte, satte de særlig deres Haab til § 5 og mente, at naar den blev bragt til Udførelse, skulde Skatteforholdene nok lade sig ordne. Men saa var der ogsaa en anden Ting, som gjorde, at de ikke greb til den Slags Midler, og det var, at de nødige vilde give Lejlighed til, at Hjemmetyskerne der ovre skulde hovere over, at den danske Befolknings første Skridt var at sagsøge den danske Stat. Der blev i 60'erne gjort mindre Forsøg mod Jordebogsafgiften, men det var Hjemmetyskerne, som satte sig i Spidsen for dem, og det var derfor en Selvfølge, at de ingen Tilslutning kunde faa. Desuden skulde jo i Henhold til Lov af 29de Marts 1867, § 12, Søgemaal mod Staten være fremkomne før 1ste April 1870. Naar nu det ærede Finansudvalg har henvist Andragendet til Finansministerens Undersøgelse, er det for mig et godt Tegn paa Sagens Fremme, og jeg vil haabe, at